

George Coșbuc
(1866 - 1918)
„poetul țărănimii” (C. D. Gherea)

Pentru traducerea Eneidei, primește premiul Academiei Române, „Năsturel Herescu” (1861).

Elev al Liceului românesc din Năsăud, desfășoară o bogată activitate literară în cadrul Societății de lectură a elevilor Virtus Romana Rediviva. În clasa a VII-a, Coșbuc este ales vicepreședinte al societății.

Publică în paginile revistei *Muza someșeană* primele sale poezii. Se înscrie la Facultatea de Filosofie și Litere din Cluj. Devine tot mai interesat de folclor și față de trecutul de luptă al poporului român. Publică la ziarul *Tribuna* din Sibiu, versuri originale, basme versificate, traduceri. Traduce intens poezii din autorii greci. În 1889 publică *Nunta Zamferei*, una din capodoperele creației sale. Devine redactor al revistei magazin *Lumea ilustrată* (unde apar *Fatma*, *Vestitorii primăverii*, *Noapte de vară*, *Vara*, *Vântul*). În 1896 publică volumul *Fire de tort*. Se tipărește, în traducerea lui Coșbuc *Eneida* de Vergiliu. Traduce poema byroniană - Mazepa. Colaborează la *Tribuna poporului* (Arad), *Albina*, *Revista ilustrată* (București). Colaborează la revista de literatură *Povestea vorbei*. Traduce din Terențiu (comedia în cinci acte *Parmeno*). Publică la Craiova *Antologia sanscrită*, care cuprinde fragmente din *Rig-Veda*, *Mahabharata*, *Ramayana*. La București apare, tot în traducerea sa, *Sacotala* lui Calidasa.

În 1907 termină traducerea integrală a *Divinei Comedii* de Dante Aligheri (publicată postum între 1925 - 1932).

În aprecierile criticilor literari, Coșbuc este văzut ca un mare talent, mai presus de toți. Creațiile coșbuciene primesc un caracter de veridicitate puternic în ochii criticii, prin faptul că scriitorul cunoaște „toată viața țărănească, de la bucuriile și veselia nunții, până la durerea morții, toate năcazurile țărănești (...) nu din cărți, ci trăite de el”.

Kiss János
(1883 – 1944)

**general-locotenent, conducătorul militar al Comisiei de Eliberare a Răscoalei
Naționale Maghiară**

A provenit din familie de militar Secui, în anul 1902 a terminat Școala de apărare-militară din Sibiu. După I. război mondial a fost profesor la Școala militară din Kőszeg, mai târziu comandantul unei brigăzi cu biciclete și la urmă observatorul infanteriei honved. În anul 1939, ca protest împotriva orientării nemțești a țării, iese la pensie, începând de atunci a trăit la Kőszeg. La plecarea lui Nagy Vilmos, Bajcsy-Zsilinszky Endre a propus lui Horthy să-l numească pe Kiss János ca ministru al apărării țării, dar nu a mai avut loc. În decembrie 1943 a fost membru în tribunalul militar detașat pentru dezbaterea faptuitorilor măcelului de la Újvidék. După ocupația germană, în anul 1944 a elaborat o strategie, în care propunea aderarea armatei maghiare la mișcarea de rezistență iugoslavă.

După preluarea puterii de „nyilași”, la cererea personală a lui Bajcsy-Zsilinszky, a aderat la mișcarea de rezistență maghiară și atunci a devenit conducătorul militar al Comisiei de Eliberare a Răscoalei Naționale Maghiară. Prin trădarea locotenentului-major blindat, „nyilași” au demascată organizația, în 22 noiembrie au prins conducătorii, i-au condamnat la moarte și în penitenciarul din bulevardul Margit au fost executați. După război, în mai multe localități a fost denumită stradă sau școală cu numele lui.

Bartha Árpád
(1937 – 1981)
-fotoreporter-

S-a născut la 20 1937 în localitatea Leț. Studiile le-a terminat la Școala profesională de metalurgie din Brașov. Abia după 40 de ani și-a luat bacalarureatul. Între anii 1957-1960 a fost strungar la Căile Ferate Române din Miercurea Ciuc, după care a fost contabil la Cooperativa Agricolă din Boroșneu Mare. Între timp a colaborat ca fotograf liber-profesionist la ziarul săptămânal „Brassói Lapok”. Începând din anul 1968 până la deces (5 iulie 1981) a lucrat ca fotoreporter la ziarul „Cuvântul Nou” din județul Covasna.

Premiile adunate în timpul carierei de fotoreporter:

1968 – Concursul foto „Ifjúmunkás”, Premiul I.

– Biroul de Turism pentru Tineret „Cea mai frumoasă fotografie artistică”, Premiul

I.

1970 – Asociația Artiștilor-foto București „Industria”, Premiul I.

1971 – „Animalele sălbatice și viața noastră”, Timișoara Premiul I.

1972 – Cu ocazia festivităților Republicii de 25 de ani și al U.T.C. de 50 de ani, la Organizarea Națională a Expoziției Foto, pentru „Cea mai bună colecție foto”, Premiul I.

– Viața muncitorească „Munca și frumusețea”, Premiul I.

1973 – Concursul-foto „Femeia”, Premiul I.

1974 – Concursul-foto „Új Élet”, Premiul I.

Hosszu Zoltán

(1897 – 1944?)

-actor, jurist-

S-a născut la Calnic, și-a luat bacalaureatul la Colegiul Reformat Székely Mikó din Sfântu Gheorghe, a obținut doctoratul în științe juridice la Szeged, după aceea a terminat Școala de actori a Asociației Naționale a Actorilor. Din anul 1926 a fost membru al Teatrului Național din Budapesta. A fost cunoscut ca figură episodică.

La concerte, sub numele de „Dani bá” a fost prezentator cu mult succes, iar a creat figura bătrânului secui povestitor la radio maghiar. Rolurile din teatru și filme sunt de neuitat. În anul 1928 a fost disins cu premiul Farkas-Ratkó dj.

Din cauza vederilor exagerate de dreapta, după al 2-lea război mondial a fost persecutat politic și în anul 1944 a dispărut.

Teller Ede

(1908 – 2003)

fizician-nuclear american, de origine maghiară

Este cel mai cunoscut participant activ în cercetarea bombei cu hidrogen și din această cauză a deveni renumit în S.U.A. ca „tatăl bombei cu hidrogen”.

Bora István

(Semeria, 1821 – luptele de la Tömös, 20 iunie 1848)

Tatăl Bora Sámuel, mama Incze Sára. Studiile le-a terminat la Odorheiu Secuiesc și la Aiud. Stagiari la judecătoria regală din Târgu Mureș. În februarie 1849 intră în artilerie la bateria I. Gábor Áron. Participă la luptele de la Sighișoara, Mediaș, Sibiu și Turnul Roșu, după care a slujit ca locotenent la divizia din Brsașov. În luptele de la Tömös a murit eroic.

Nagy Elek (Méhes György)

(1916 – 2007)

scriitor, zirist maghiar din Ardeal, distins cu premiul Kossuth-dj

Pseudonimul a luat în cinstea lui Méhes György (1746-1809), doctor în filozofie, profesor la școala superioară reformată și scriitor.

În anul 1917 familia s-a mutat la Cluj, a dat bacalaureatul la gimnaziul reformat de acolo. După bacalaureat, la Universitatea Ferdinand a învățat dreptul, dar interesul s-a întors spre teatru. În anul 1938, cu bursa Teatrului Național petrece mai multe luni la Budapesta. După aceea a lucrat la ziare, prima dată i-au apărut criticile de teatru, după aceea în „Pásztortúz” și „Keleti Újság” i-au apărut scrierile politice. În scrierile lui ridică vocea împotriva naționalismului sălbatic, accentuează viața pașnică a maghiarilor alături de români.

După al II.-lea război mondial, între anii 1948 și 1950 a fost colaborator la revista „Falvak dolgozó népe”, între anii 1950-1952 a fost redactor la „Művelődési Útmutató”. Din cauza fără de partid a avut parte de mai multe atacuri, din această cauză trebuia să-și schimbe numele. După anul 1952 a ieșit din viața oficială literară, ca liber profesionist a scris romane pentru tineret și povești. În anul 1956, pentru scurt timp, a fost redactor-șef adjunct la revista pentru copii „Napsugár”. Succesul a obținut prin apariția în anul 1982 a romanului autobiografic „Bizalmas jelentés egy fiatalemberről” (Raport confidențial despre un tânăr.)

Activitatea sa a avut mai multe recunoașteri: în anul 1999 a primit Ordinul Crucea Mică al Republicii Ungare, în anul 2002 a primit premiul Kossuth-díj pentru „Activitatea semnificativă ca scriitor de proză și dramaturgie, pentru rolul asumat în elaborarea păstrării culturii universale magiare și al caracterului național, pentru activitatea din literatura pentru copii până la creațiile pentru scenă”. În anul 2005 a putut prelua premiul Academiei Europene din Viena.

Tuzson János

(1870 – 1943)

botanic, paleobotic maghiar

Fondatorul și botezătorul Arboretumului-Tuzson, membru al Academiei de Științe Maghiară.

La Universitatea din Cluj a obținut doctoratul în filozofie, după care profesor de botanică la Academia Forestieră din Selmechánya, după călătoria de studii de la Berlin și Copenhaga, devine profesor particular la Institutul Politehnic din Budapesta. Pe lângă acesta, începând din 1907, ani de zile a redactat revista „Comunicat de botanică”. În anul 1912 a preluat conducerea „Institutului de metodologie botanică” din cadrul Universității de Științe „Pázmány Péter” și totodată a devenit directorul Grădinii Botanice.

Ca cercetător, s-a ocupat mai ales cu studiul țesutului plantelor lemnoase, cu geografia-botanică și studiul botanicii primitive; a studiat mult procesul de putrezire al fagului.

El a executat cercetarea comparativă al țesutului trunchiului împietrit al bradului primitiv din Ipolytarnóc și după definiția lui, trunchiul a fost denumit „Pinus tarnociensis”.

Moșia forestieră din Fenyvespuszta l-a cumpărat în anul 1925, a fost baza Arboretumului Tuzson, unde a sădit plante veșnic-verzi aduse mai ales din țările îndepărtate.

Czetz János

(Ghidfalău, 8 iunie 1822 – Buenos Aires, 6 septembrie 1904)

General honved. Academia militară a terminat la Bécsújhely. În anul 1848 a fost repartizat cu rang de locotenent-major la Ministerul Forțelor Armate, ca adjutant a lui Mészáros Lázár, mai târziu pe lângă Bem József a fost șef de campanie al armatei din Ardeal și a devenit temporar comandantul suprem. A avut rol important în organizarea armatei din Ardeal. Pentru meritele obținute în luptele de la Sibiu, în 16 mai 1849 a fost numit general. După luptele de la Világos a emigrat. La Hamburg a editat memorialul despre campania din Ardeal a lui Bem. A trăit la Paris, în Turcia și mai apoi în Elveția. El a organizat prima legiune maghiară din Italia. După pacea de la Villafranca s-a stabilit în Argentina cu soția sa de origine argentiniană. Aici înființează Institutul de topografie militară. După aceea ca conducător de instruire a ofițerilor

argentinieni, înființează la Buenos Aires Academia Militară, a cărei director a fost până la pensionarea din anul 1895.

Attila **ultimul și cel mai mare voievod al hunilor din Europa**

Numele lui înseamnă „tăicuță”, „tată onorabil”, „domnitor”. După era noastră, în jur de anul 406 s-a născut omul de stat, care a domnit unul dintre cele mai mari imperii de la 434 până la moarte. Imperiul a ținut de la Europa-Centrală până la Marea Neagră și de la Dunărea până la Marea Baltică.

Atât în estul cât și în vestul Imperiului Roman a avut foarte mulți adversari. Întinderea Balcanilor a ocupat de două ori, la a doua ocupație a încercuit și Constantinopolul. La vest a mășăliut până la Orleans. În anul 452 l-a izgonit din Ravena, capitala lui, pe împăratul Vest-Roman Valentinianus III. Deși imperiul dispăre odată cu el, nu a lăsat nimic în urmă, totuși a devenit figura legendară a istoriei Europei.

Cel mai mult în Vest-Europa a devenit simbolul barbarismului sălbatic, dar unii istorici îl amintesc ca domnitor mare și nobil.

Aurel Vlaicu **(1882-1913)**

A fost un inginer român, inventator și pionier al aviației române și mondiale. În cinstea lui, comuna Bințiți (satul natal) se numește astăzi Aurel Vlaicu.

A terminat Colegiul Reformat al Liceului Calvin din Orăștie, care din 1919 încôace a fost numit „Liceul Aurel Vlaicu”, luându-și bacalaureatul la Sibiu în 1902.

Și-a continuat studiile ingineresti la Universitatea din Budapesta și la Ludwig-Maximilians-Universität München, în Germania, obținându-și diploma de inginer în 1907. După aceea a lucrat ca inginer la uzinele Opel în Rüsselsheim. În 1908 se întoarce la Bințiți unde construiește un planor cu care efectuează un număr de zboruri în 1909. În toamna lui 1909 se mută în București și începe construcția primului său avion, Vlaicu I, la Arsenalul Armatei. Avionul zboară fără modificări (lucru unic pentru începuturile aviației mondiale) în iunie 1910.

În anul 1911 construiește un al doilea avion, Vlaicu II, cu care în 1912 a câștigat cinci premii memorabile (1 premiu I și 4 premii II) la mitingul aerian de la Aspern, Austria.

La 13 septembrie 1913, în timpul unei încercări de a traversa Munții Carpați cu avionul său Vlaicu II, s-a prăbușit în apropiere de Câmpina, se pare din cauza unui atac de cord. În anul următor prietenii săi Magnani și Silișteanu finalizează construcția avionului Vlaicu III, și cu ajutorul pilotului Petre Macavei efectuează câteva zboruri scurte. Autoritățile vremii interzic continuarea încercărilor. În toamna anului 1916, în timpul ocupăției germane, avionul este expedit la Berlin. A fost văzut ultima dată în anul 1940.

Rákóczi Ferenc **(1676-1735)**

conducătorul luptei pentru independență-Rákóczi, domnitorul comandant al Ungariei, domnitorul Ardealului

Numele Rákóczi Ferencz II. este în strânsă interdependență cu luptele pentru independență-Rákóczi, pornit chiar de el în anul 1703, prin care Ungaria a dorit să-și recâștige totala independență, ca să devină stat independent față de imperiul Habsburg. Potrivit acestui scop a fost ales domnitorul Ungariei și Ardealului.

Cu toate că lupta lui nu a avut succes, dar a avut succesul că astfel Habsburgii au recunoscut Ardealul ca principat independent și nu l-au colonizat. În rândul maghiarimii și astăzi, în continuare trăiește amintirea ca conducător cu suflet curat și cinstit, pentru că nu a fost

dispus să primească amnistia și până la capăt a ținut cu perseverență la cauza independenței maghiarilor.

Tamási Áron (Născut: Tamás János)
(1897 – 1966)
scriitor maghiar, distins cu premiul Kossuth-díj

Cel mai des este enumerat printre așa numiții scriitori populari.

Începând cu anul 1904 a urmat școala elementară din Farkaslaka. Începând din anul 1910 a fost elev la Gimnaziul catolic din Odorheiu Secuiesc. În anul 1917 a dat bacaleartul-militar la Alba Iulia. În 1918 ca fruntaș cu găitan de braț, a ajuns pe frontul din Italia. A vrut să evadeze din forma de viață țărănească, nu chiar spre viața spirituală ci spre forma de viață urbano-burgheză. Din această cauză în 18 noiembrie 1918 începe studiile de drept la Universitatea din Cluj, iar după ce termină în 1921, învață la Academia Comercială, unde în anul 1922 obține diploma, după care a fost funcționar-bancar la Cluj și la Brașov.

Mihail Kogălniceanu
(1817 – 1891)
-om politic, gazetar și scriitor român-

Istoric, scriitor, ziarist, om politic, prim-ministru și, mai tarziu, ministru de externe. A jucat un rol important în Revoluția de la 1848 și în lupta pentru Unirea Principatelor Române.

Personalitate fascinantă a epocii moderne, spirit pasionat și comprehensiv, Mihail Kogălniceanu se situează în fruntea celor mai talentați reprezentanți ai generației pașoptiste. Era urmaș al **răzeșilor** de pe Kogălnic. Asta nu l-a împiedicat în niciun fel să facă studii strălucite în Franța și Germania. În 1839, redactează "Foaea sâtească a prințipatului Moldovei", publicație nevinovată cu efecte modeste, dar sigure. În mai 1840 a anunțat apariția a 6 tomuri din Letopisețele Valahiei și Moldaviei și, în același an a pregătit apariția unei publicații de documentație istorică, intitulată „Arhiva românească”. Publicația a apărut în 1841. La nouă ani de la Revoluția din 1848, Kogălniceanu participă ca deputat de Dorohoi la adunarea ad-hoc de la Iași unde este chemat să se pronunțe în privința Unirii. Sfetnic al domnitorului Al.I.Cuza, ministru, apoi prim-ministru al României, în perioada 1863 – 1865, Kogălniceanu a avut un rol hotărâtor în adoptarea unor reforme cruciale. Ca ministru de externe al țării în 1867 și în perioada 1877–1878, Mihail Kogălniceanu și-a legat numele de actul proclamării independenței de stat a României.

Kiss Manyi
(1911 – 1971)

A copilărit la Zagon, a fost elev la Colegiul „Székely Mikó”. Din anul 1926 a jucat la Cluj, din 1928 la Miskolc, iar după aceea între 1929 și 1932 la Szeged. La începutul carierei a jucat roluri de subretă, comice. În anul 1934 a debutat la Budapesta după care și-a continuat cariera la Cabaretul Podiu. În anul 1935 la Teatrul Regal, cu o înlocuire nepregătită și-a pus baza renumelui din capitală. În anul 1938 a încheiat contract cu Teatrul de Operetă din Capitală, dar a mai jucat și în Teatrul Maghiar, Teatrul din Erzsébetváros, Teatrul din Parcul-Márkus și Teatrul Vesel. În anul 1943 a încheiat contract cu Teatrul de Comedie. În anul 1954 a încheiat contract cu Teatrul Madách. În anul 1954 a primit premiul Jászai-díj, în anul 1957 a primit premiul Kossuth-díj, în anul 1962 premiul emerit iar în anul 1964 a fost distins cu premiul artist-emerit.

Bihari József
(Aita Mare, 1901 – Budapesta, 1981)

A fost funcționar la căile ferate din Ardeal, după stabilirea în Ungaria a lucrat ca muncitor și mai târziu ca contabil. În anul 1928 a terminat Școala de pregătirea actorilor al Asociației Naționale a Actorilor și a devenit membru al Teatrului Artistic Maghiar. În anul 1935 a încheiat contract cu Teatrul de Comedie iar din anul 1945 a încheiat contract cu Teatrul Național, unde a și terminat cariera la pensionarea din anul 1965. Formarea rolului Tiborc din piesa „Bánk Bán” de Katona József este considerată istorică până astăzi și se predă la facultate. De două ori a obținut premiul Kossuth-díj.

Baász Imre
(1941 – 1991)
artist plastic, grafician

S-a născut la Arad. În anul 1972 a fost admis la Institutul de Artă Plastică „Ion Andreescu” din Cluj la secția de grafică, aici obține diploma în anul 1972. Lucrarea de diplomă a executat la cererea Editurii Kriterion, ilustrația-Kalevala (seria a obținut premiul II. la Salonul de Grafică din București). În anul 1976 s-a stabilit la Sfântu Gheorghe, unde a fost însărcinat cu conducerea secției de artă plastică a Muzeului Județean. Începând cu 1979 a fost directorul Galeriei, care a fost mutată în clădire nouă. La Sfântu Gheorghe a amenajat un atelier de grafică. S-a exprimat paralel în grafică și în genurile anilor 70-80: instalația, acțiunea, analiză de temă. (Desen-Culoare-Formă, Pasărea...). În anul 1981 a organizat prima expoziție cu caracter național de artă contemporană *Medium-1* la Sfântu Gheorghe. În anul 1990 a pornit festivalul performance *Annamart*; în anul 1991 a fost din nou gazda *Medium-2*, deja internațional. În anul 1985 a obținut Marele Premiu de Grafică Națională, între 1987-1988 cu bursă-Kalevala a lucrat în Finlanda; în 1990 a fost profesor la Academia de Artă Plastică din București.

Iosif Popoviciu
(1882-1938)
- preot filantrop -

Fiul părintelui Alecsiu Popoviciu, preotul comunității ortodoxe române din Sfântu Gheorghe în ultimul sfert al secolului trecut – Iosif Popoviciu a continuat tradițiile părintești în fruntea comunității peste trei decenii de la primii ani ai secolului nostru până la moartea timpurie din 12 mai 1938. A fost o personalitate mult apreciată a colectivității orășenești atât prin activitatea sa pastorală cât și în domeniul vieții cultural-sociale. Mărturia elocventă a sensibilității sale față de problemele sociale s-a materializat în crearea unei fundații pentru promovarea copiilor orfani de religie ortodoxă.

Aurel Nistor
(1882-1974)

Protopopul Aurel Nistor, s-a născut la 24 aprilie/6 mai 1882 în Araci și a murit la 28 februarie 1974. Este fiul preotului ortodox Dionisie Nistor, fiatele Episcopului Veniamin Nistor (1886-1963) și medicului Pompiliu Nistor (1883-1961). A urmat cursurile școlii primare în Săcele și Araci (1888-1892), gimnaziul la „Székely Mikó” din Sfântu Gheorghe și la liceul „Andrei Șaguna” din Brașov (1893-1895). Urmează cursurile Academiei Teologice „Andreiene” la Sibiu. A fost hirotonit în 1903 pentru parohia ortodoxă din Arad, unde va rămâne în această funcție până în august 1916, când este arestat și trimis în lagărele din vestul Ungariei, de unde va fi eliberat în iunie 1918.

În 1922 este distins cu brâul roșu, iar în 1926 este înscăunat oficial ca protopop de Sfântu Gheorghe. Din această funcție se implică în viața publică a județului Trei Scaune cu multă pasiune și competență.

În perioada interbelică a îndeplinit mai multe funcții publice: deputat în Parlamentul României, președinte al Camerei de Agricultură a Județului Treiscaune, președinte al Despărțământului Central Treiscaune al Astei, președinte al Asociației Cultul Eroilor Filiala Treiscaune ș.a. Este autorul mai multor lucrări, studii și articole referitoare la istoria și cultura românilor din Arcul Intracarpatic.

După refugiu, în perioada 1940-1952, a fost preot în Avrig și în Brașovul Vechi, revenind în Arad la vârsta de 75 de ani, reconstruiește biserica dăruită de cutremurul din 1940. A murit la 92 de ani, în ultima zi a lunii februarie 1974. În anul 1999, la Editura Carpații Răsăriteni din Sfântu Gheorghe a apărut volumul de studii și documente Aurel Nistor. O pagină din istoria Bisericii și a Neamului, alcătuit și îngrijit de Ioan Lăcătușu.

Csiki László

(1944 – 2008)

Scriitor, poet, traducător de opere artistice maghiar

Pe versurile lui *compozitorul Czakó Ádám* a compus muzică de cameră.

Dintre operele lui Fănuș Neagu a tradus:

Cinstea nebunilor: Fals studiu despre dragoste (Bolondok becsülete: Áltanulmány a szerelemről) trad. Csiki László, București, Kriterion, 1981. *Scaunul singurătății* (A magány széke) București, Cartea Românească, 1987.

Dintre operele lui Mircea Cărtănescu a tradus:

Nostalgia (Sóvárgás), Humanitas, 1993; *Visul*, ediție necenzurată (a apărut în limba maghiară la editura Jelenkor, traducerea: Csiki László).

Orbitor (Vakvilág), vol.I.: *Aripa stângă* (A bal szárny), Humanitas, 1996 (în limba maghiară a apărut în anul 2000 la editura Jelenkor, trad. Csiki László.)

Berde Mózes

(1815 – 1893)

jurist, prefect în 1848

A învățat la Cristurul Secuiesc, după care la Cluj, unde devine avocat. În anul 1848 mai înainte a fost prefect la Trei Scune, după aceea prefectul Ardealului. După 4 ani de închisoare a fost gospodar, iar după Compromis a fost deputat. Avera a lăsat bisericii unitariene, din care la 200 de studenți unitarieni a fost disribuit zilnic câte o pâinișoră gratis. (Aceasta a fost „pâinișoara-Berde”).

Budai József

(1851 – 1939)

pomicultor, geolog

A terminat Universitatea din Cluj. O perioadă a fost gospodar la Bodos, după care a fost profesor la Cluj, la Mezótúr și la Miskolc. A produs 138 noi soiuri de fructe. Cel mai cunoscut soi de mere este „Budai Domokos”.

Thalia

Thalia este zeiță greacă, una din Cele Trei Grații, muza comediei și a liricii rustice. Thalia este fiica lui Zeus și a Mnemosynei, a opta născută dintre cele nouă Muze. Muzele l-au ajutat pe Apollo în îndeplinirea rolului de Zeul Artelor. În artă în general Thalia este reprezentată cu mască comică în mână și cunună de iederă pe cap, sau este reprezentată cu toiag de păcurar, tobă sau tamburină în mână.